

Gestapo v Rovečném

Na zatýkání rodiny Jančků z Rovečného č. 8 vzpomíná dcera Miloslava Jančíková nar. 7. 11. 1937

Rodiče - Žofie Jančíková roz. Gregorová

Josef Jančík

Pracovali v zemědělství a měli postupně 4 chlapce a 2 děvčata - Josefa, Zdeňka, Jiřího, Miroslava, Miloslavu a Evu.

Tatínek, aby lépe zajistil rodinu pracoval jako kočí u Dr. Engliše na pile ve Velkém Tresném.

Přichází zlá doba - 2. svět. válka. Vládne strach, máme zakázáno chodit do Sokola.

Do vesnice přichází na četnickou stanici německý četník, aby dohlížel na dodržování nařízení Velkoněmecké říše. Dospělí hovoří o boji partyzánů, o zatýkání gestapem. Hrůza a strach - jsou odváděni muži z dědiny na nucené práce do Německa. Odjíždí náš bratranec Miloš Špinar, Adolf Šutera, František Dostál, Jan Dostál.

Rodiče se bojí, aby to nepostihlo naše bratry. Ale neštěstí na sebe nedalo dlouho čekat. Na nucené práce je povolán Josef, splňuje nástup na kopání zákopů. Mladší Zdeněk odchází do Veselí k partyzánům, kde je velitelství - ruský důstojník Labuňskij.

Na základě udání českého občana postihuje naši rodinu velké neštěstí.

Neustále vidím naposledy svého otce a bratra Jiřího, jak stojí ve světnici před gestapem. Maminka pláče a dává každému na cestu lžíci. Gestapo je odvádí.

Já se sestrou Evou a Miroslavem se krčíme pod peřinami. Byla sobota večer, tatínkovi bylo necelých 40 roků, Jiřímu necelých 17 roků. Na Josefa čekalo gestapo až do rána, kdy se vrátil domů ze zákopových prací. Maminka tušila, že gestapo přijde ještě jednou a tak nám řekla, abychom šly k babičce, k její matce. Babička Gregorová bydlela na horním konci dědiny u četnické stanice. Nebyla jsem moc statečná, bylo mně necelých 8 let, sestře Evě 5 let. Bály jsme se jít okolo četnické stanice, kde byla německá hlídka se psem. Šly jsme potokem, byl částečně zamrzlý. Sestra naříkala, potok byl přehrazen plotem. Hrůza. Musely jsme jít na cestu přímo proti četnické stanici.

Gestapo druhý den odváží maminku a nejmladšího bratra Miroslava do Brna - Kounicových kolejí, kde jsou ostatní. Po výslechu gestapo propouští maminku i Miroslava.

Miroslav se do konce války ukrýval ve věži evangelického kostela. Nadarmo se ukrýval. 8. 5. 1945 na křižovatce nad dědinou zvané „Smrtůvka“ jej roztrhala na kousíčky protitanková mina - šel se tam podívat ještě s kamarádem na zřícené letadlo.

Blíží se konec války.

Gestapo odváží posledních 250 mužů a několik žen z Kounicových kolejí. Transport jede z Brna 10. 4. 1945 a v něm náš otec a bratr Jiří. Na radu lékaře - bratr Josef je nemocen má nebezpečnou infekční nemoc - je zachráněn.

Cílová stanice - Mathausen - všichni z transportu popraveni.

Maminka očekává návrat manžela a syna Jiřího.

Z Kounicových kolejí se vrací syn Josef, od partyzánů syn Zdeněk. Je konec války.

Pro naši rodinu nastala velmi těžká léta.

Maminka vychovává mě a sestru Evu. Očekává od státu podporu za ztrátu manžela a syna, ale ta nepřichází. Má důchod 800,- Kčs a 150,-Kčs na 2 nezletilé děti. Vede hospodářství, synové pomáhají, ale na provoz domácnosti to nestačí. Přivydělává si na stavbě školy, ručně míchá maltu, nosí cihle, uklízí na poště, sází v lese stromky, pracuje na poli.

Odškodnění žádné, ani později se ho nedočkala. Další pohroma nastává při zakládání JZD. Dobytek odveden do společné stáje. Koně po válce koupené - prodané „nezaplacené“. Aby toho nebylo málo, bylo celé pole na Věstínsku zastavěno hospodářskými budovami družstva - celý majetek přišel vniveč.
